

Kapitel **et**

“Vi bevæger os igen.” Manden ved siden af talte ned i en mikrofon gemt i ærmet, og jeg vidste, at han ikke talte til mig.

Luften var varm og lugtede kraftigt af hav og diesel-os fra busserne. Vejene var proppede, så langt øjet rakte, og overalt bølgede forskellige grader af rødt, hvidt og blå. Hvor jeg end så hen, mærkede jeg professionelle blikke, der hvilede på mig. De stirrede og gloede og optog hvert eneste ord, analyserede hvert eneste øjekast i miles omkreds.

En del af mig havde lyst til at stikke af fra de store gutter i mørke jakkesæt, der gik på hver side af mig. En del af mig havde lyst til at stoppe op og glo beundrende på bombehundene, der gik og snusede til nogle kasser tyve meter væk. Men mest af alt havde jeg lyst til at lyve, da endnu en mand med clipboard og headset bad om mit navn.

Jeg havde trods alt brugt en del tid på at lære, hvordan man lige flasher et falsk ID-kort og lirer vandtætte dæk-historier af sig i situationer som denne, så det var sværere for mig, end jeg troede det ville være, at sige:

“Cammie. Cammie Morgan.”

Det var mærkeligere, end jeg havde forventet, det ville være, at stå der og vente på, at hans blik gled ned over navnelisten på hans clipboard, indtil han sagde: "Gå bare ind."

Som om jeg bare var en ganske almindelig pige på 16.

Som om jeg umuligt kunne udgøre en trussel.

Som om jeg ikke gik på en skole for spioner.

Da jeg gik gennem hotellets lobby, kunne jeg ikke lade være med at tænke på den allerførste opgave, min lærer i Hemmelige Missioner havde givet mig: Læg mærke *til alt omkring dig*. Lys og kameraer overalt. Et enormt net fuldt af røde, hvide og blå balloner bugtede sig igennem det vældige rum som en patriotisk slange. På trappeafsatsen stod en delegation fra Texas og sang om gule roser, mens en kvinde gik forbi med en flamingohat, der skulle forestille en kæmpefersken fra Georgia.

Jeg så ud over flokken af ældre damer og unge piger, mænd og kvinder, studerende og pensionister. Sidst jeg be fandt mig i en menneskemængde som den her, var det en anden årstid og en anden by. Måske var det hotellets air-condition eller bare mindet om en kølig dag i Washington D. C., men af en eller anden grund fik jeg déjà-vu, mens jeg så mig omkring og udtalte det navn, jeg ikke havde turdet sige højt i flere uger. "Zach."

Så blinkede jeg og spekulerede på, om en del af mig altid ville have på fornemmelsen, at han skyggede mig.

"Denne vej," sagde manden ved min side, men vi stoppede ikke for enden af køen, der der var foran den marmorbeklædte hotelskranke. Vi satte ikke farten ned, da vi gik forbi to rækker med elevatorer. I stedet drejede vi ned ad en smal gang, der føltes som en helt anden verden end lobbyens

blændende lys og hvælvede loft. Tykke tæpper blev afløst af tarveligt linoleum, indtil vi endelig stod foran en elevator, som jeg er ret sikker på, det ikke var meningen, at hotelgæsterne skulle se.

“Er du en af påfuglens venner?” sagde agenten, da vi stod og ventede på at dørene skulle åbne.

“Æh?” sagde jeg bare, for selv om jeg aldrig havde været på et totalt luksushotel før, så var jeg ret sikker på, at de ikke havde eksotiske fugle i penthouselejligheden.

“Påfuglen,” sagde agenten igen, da vi trådte ind i vare-elevatoren, der fragtede os hele vejen op til øverste etage uden et eneste stop. “Okay, det er, fordi vi bruger noget, man kalder dæknævne, når vi taler om den, vi beskytter,” forklarede han mig så, som om jeg var en ... pige på 16. “Altså, du og Påfuglen, er I ... *venner*?” spurgte han, og igen gik det op for mig, at han ikke så på mig, som en veltrænet, bevæbnet og professionel livvagt normalt ser på en potentiel trussel (for jeg ved faktisk en del om veltrænede og bevæbnede professionelle livvagter). Næh. Han så på mig, som om jeg var ... en Gallagher-pige.

Hvis du læser dette nu, ved du selvfølgelig allerede, at der findes to slags mennesker i denne verden – dem, der kender sandheden om, hvad der foregår inden for murene på Gallagher-akademiet for særligt begavede unge kvinder, og så dem, der ikke gør. Der var noget ved den måde, han forsøgte at få mit knap så stiledede tøj til at passe sammen med snobberytet om min skole, der fortalte mig, at han tilhørte den sidste slags. Han gik ud fra, at vi alle sammen var rige; han gik ud fra, at vi var forkælede; og han havde ingen anelse om, hvad det i *virkeligheden* vil sige at være en Gallagher-pige.

Og det var så, *før* jeg hørte skriget.

Da elevatordørene gled til side, gjaldede et skingert: “Jeg slår en eller anden ihjel!” ud fra dobbeltdørene for enden af gangen.

Og så var jeg 100 procent sikker på, at manden, der gik ved siden af mig, ikke kendte sandheden om mit søsterskab, for han trak ikke sin pistol; han fortrak ikke en mine, da en anden livvagt stak hovedet ud af dobbeltdørene og hviskede: “Påfuglen er sur.”

I stedet gik han direkte hen *imod* den råbende pige – selv om hun var en Gallagher-pige.

Selv om hun hed Macey McHenry.

Før den dag havde jeg aldrig været i Boston. Jeg var aldrig blevet eskorteret af efterretningstjenesten. Og jeg havde helt sikkert aldrig været VIP (ej heller ven eller værelseskammerat med/gæst hos en VIP) ved en national politisk kongres. Men da jeg trådte ind i det, der ret sikkert var hotellets næstbedste suite, kunne jeg tilføje endnu en førstegangsoplevelse til listen: Jeg havde aldrig set Macey McHenry så rasende før.

“Jamen, Macey, det er et vidunderligt lille PR-stunt.” Cynthia McHenry's kølige, dannede tone kunne ikke være mere forskellig fra hendes datters. “Han er den kommende præsidentkandidats eneste søn ... Du er den kommende vicepræsidentkandidats eneste datter ... Hvis folk gerne vil læse om muligheden for et bryllup i Det Hvide Hus om otte år, synes jeg ikke, der er nogen grund til at skuffe dem. Og hvorfor skal du absolut være så dramatisk altid?!”

Lige der tænkte jeg for mig selv, at hvis fru McHenry

syntes, at Macey var en dramaqueen, så skulle hun nok ikke være alene med størstedelen af vores årgang.

“Hvis den dreng ...”

“*Den dreng,*” rettede hendes mor hende, “er guvernør Winters søn.”

“... prøver på noget ...” fortsatte Macey, men fru McHenry afbrød hende igen.

“Og hvis det at blive set sammen med den dreng giver os to procents stigning i meningsmålingerne i Ohio, så *bliver* du set sammen med den dreng.”

“Procenter.” Macey sukkede overdrevet. “Du ved godt, jeg ikke dur til matematik.”

Tjah, jeg har så personligt set Macey McHenry lave ligninger uden lommeregner (efter at have lært et system, vores værelseskammerat Liz havde fundet på), men den pige, der stod foran mig, var ikke den Macey, jeg kendte fra skolen. Hun var heller ikke den pige, der dukkede op på fjernsynet i suiten. Smilende og vinkende holdt hun sin far i hånden i de landsdækkende nyheder. I stedet var hun den anden slags Gallagher-pige – den slags, som livvagten fra efterretnings-tjenesten havde forventet: den snobbede slags, den forkælede slags, pigen, der var gået direkte fra sine forældres limousine og ind på vores skole for omkring et år siden med militærstøvler og en diamant i næsen

“Sådan så det ud tidligere i dag, da senator James McHenry og hans familie ankom til Boston, hvor de skal møde guvernør Winters familie og officielt acceptere udnævnelsen til vicepræsidentkandidat,” lød det fra fjernsynet. Men jeg tvivler på, at hverken Macey eller hendes mor hørte efter, for de havde gang i en dræberblik-stirre-konkurrence.

“Du gør det, Macey”, sagde hendes mor. “Du gør det ...”

Men så rømmede min livvagt sig, og fru McHenry vendte sig om. Jeg forventede, at hun ville kvadre løs, ligesom hun havde gjort i telefonen, da Macey havde ringet for at invitere mig, men i stedet slog hun bare ud med armen mod mig og sagde: “Så! Nu er din lille ven kommet.”

Der var noget ved den måde, hendes mor omtalte mig på, der fik Macey til at udstøde et lille fnys. Jeg var lettet over, at det kun var mig, der lagde mærke til, at min værelseskammerats næver knyttede sig et øjeblik, inden hun drejede om på hælen og snerrede: “Vi går en tur.”

“Glem nu ikke generalprøven!” råbte hendes mor efter os, men Macey hev mig allerede ud ad dobbeltdørene.

En sidste gang fangede jeg livvagtens blik og så, at han stadig forsøgte at regne ud, hvad i alverden mon det var, jeg så i den pige, der trak mig af sted. I fjernsynet var der en, der sagde: “Cynthia McHenry er kendt som forretningskvinde og for sit engagement i velgørenhed. Parret har en datter, Macey, der er elev på Gallagher-akademiet for særligt begavede, unge kvinder. Skolen ligger i Roseville i Virginia.”

Vores skole.

Landsdækkende tv.

Tusind tanker kæmpede om pladsen i min hjerne, inden Macey smækkede dørene bag os og lod mine bekymringer blive derinde. Hun smilede lusket, og for første gang den dag kunne jeg genkende min ven i den pige, der stod foran mig.

“Hvad synes du så om min dækidentitet?”

Kapitel **t****o**

Spioner har en løgn klar til enhver lejlighed: dækidentiteter og falske pas, troværdigt lommerod og falske ID-kort. Virkelig gode spioner kan forvandle sig til en helt anden i løbet af et øjeblik, men jeg havde sjældent set nogen, der var så dybt inde i sin dækidentitet som Macey McHenry.

“Påfuglen bevæger sig,” hviskede en af agenterne ned i sine manchetknapper, da jeg fulgte med Macey gennem familierne Winters og McHenrys midlertidige hovedkvarter: forbi rækker af opslåede bærbare computere og råbende medarbejdere i jakkesæt og badges med slogans og øjne, der afslørede, at de ikke havde fået en god nats søvn siden New Hampshire. Rent faktisk hørte jeg en mand sige: “Jeg har ikke fået en god nats søvn siden New Hampshire.”

Men Maceys sorte hår skinnede lige så blankt, som det plejede, og hendes klare, blå øjne strålede. “Fuck! Kamæleon! Har du nogen anelse om, hvor svært det var at opspore dig?” Hun blev ved med at gå, tilsyneladende uden at tænke over, at hun var en prinsesse, og at rummet var fuldt af undersætter, der skulle sørge for, at hendes far blev indsat

på tronen. “Altså, først forsøgte jeg på skolen, men har du nogensinde forsøgt at lokke noget ud af professor Buckingham?” Så plaprede min værelseskammerat bare videre, som om hendes ansigt ikke i selvsamme øjeblik dukkede op i fjernsynet i alle amerikanske hjem. “Nå, men så spurgte jeg efterretningstjenesten, og ...”

“Vent lige,” sagde jeg. “Var det efterretningstjenesten, der gav dig mine bedsteforældres telefonnummer?”

“Tjah,” indrømmede Macey. “Jeg bad dem om nummeret, men det endte med, at jeg fik det via mere *hemmelige* kanaler.”

Jeg sænkede stemmen, da jeg spurgte. “CIA?”

“Liz,” hviskede hun tilbage, og jeg kunne ikke lade være med at smile, da jeg tænkte på vores mindste/klogeste værelseskammerat. “Nå, men har du haft en god sommerferie?” spurgte Macey, da vi forlod kampzonen og begyndte at gå ned ad en lang gang.

“Ja,” sagde jeg, en anelse forpustet. De to måneder på mine bedsteforældres gård havde ikke fået mig helt ud af form, men livet gik bare i et andet tempo der, så det var alligevel ret anstrengende at skulle holde trit med Macey. “Det var fint nok. Men ...”

Jeg tænkte på vores klassekammerater. Det var, som om de blev spredt til alle verdenshjørner, hver gang der var ferie på skolen. Jeg tænkte på min mor, der havde sat mig på et fly den første dag i sommerferien og ikke havde sendt så meget som et postkort siden. Og endelig tænkte jeg også på to drenge: en, jeg ikke havde set i flere måneder, og en, jeg hele tiden troede, jeg så alle vegne, men som jeg vidste, jeg sikkert aldrig ville få at se igen.

“Eller ...” sagde jeg så. “Den var okay.”

Macey kendte mig allerede ret godt, så hun smilede bare og sagde: “Min var også okay.”

Vores skridt blev sagte som hvisken mod gulvtæppet i den underjordiske tunnel mellem kongrescenteret og hotellet.

Efterretningsagenter stod i hver sin side af døren, og jeg hørte en af dem hviske ned i ærmet: “Påfuglen ankommer til scenen.”

“Hva’ så, må jeg også kalde dig påfugl?” drillede jeg.

“Det kommer an på, om du gerne vil føle dig tryk om natten, når du ...” begyndte Macey, men i det samme gik to ældre damer forbi os med de største solsikker, jeg nogensinde har set. Så smilede Macey til dem – ja, det var simpelthen tale om et decideret smil – og sagde: “Jamen hvor er Kansas-delegationen bare festlig!”

Hendes forvandling var sket uden anstrengelse, som om hendes tusindwatt-smil var forbundet til en stor kontakt, som skæbnen konstant tændte og slukkede. Så, godt nok var det mig, der var CIA-legenden, men i det øjeblik var det indlysende, at Macey vidste mere om hemmelige identiteter, skjulte dagsordener og fordækte alliancer end nogen anden, jeg havde mødt.

“Nå,” sagde jeg. “Hvad sker der ellers for tiden?”

Hun hev et stykke A4-papir op af lommen, hvor der pænt og tydeligt stod : “Klokken 6: Deltagelse i morgen-tv. Klokken 9: Måltagning til mørkeblå dragter.” Macey lænede sig ind mod mig og hviskede: “Rødt er åbenbart for vampet til mig.” Hun rettede sig op og gik hurtigere op ad den skrånede rampe, der førte videre mod et par metaldøre for enden af tunnelen. “Klokken 11,” fortsatte hun. “Kvalitetstid med mor og far.”

Macey stoppede op. Hun greb fat om de store metalhåndtag.

“Så, det er sådan set bare ...” sagde hun, mens hun skubbede dørene op ind til det største lokale, jeg nogensinde havde set, “... det sædvanlige.”

Tusindvis af tomme stole stod på række i den enorme sal. Over dem hang skilte med navnene på alle staterne. Vi begyndte i Oregon og bevægede os så igennem Delaware og forbi Kentucky. Talerstole hævede sig på en scene over os. Jeg lagde nakken tilbage og så på de små speakerbokse, der var hele vejen rundt foroven i salen med logoer foran. Hvert eneste nyhedsmedie i landet var dukket op.

Macey og jeg blev stående et øjeblik. Alene for første gang. Måske var det derfor, hun følte, det var sikkert nok at hviske: “Tak, fordi du kom, Cam.”

Hendes far var på forsiden af alle landets aviser. Om lidt ville hun være dronningen ved landets største bal. Hver eneste pige i hele landet ville garanteret gerne bytte plads med hende, men jeg så hendes triste blik, som hun stod der, helt fortabt i den enorme hal, og så vidste jeg, hvorfor jeg var der. Og jeg vidste, at en Gallagher-pige aldrig er stærkere end sit bagland.

“Lad os få det her overstået og komme tilbage til skolen, okay?” sagde jeg.

“Okay,” svarede hun. Jeg kunne have svoret på, at hun var lige på nippet til at smile igen.

Hvilket hun måske havde gjort, hvis vi ikke var blevet afbrudt af lyden af skridt bag os og en stemme, der sagde: “Halløj, de damer.”

Nu ved jeg ikke, hvordan du har det, men jeg har visse forestillinger om en teenagedreng, der insisterer på at kalde teenagepiger for "damer". Man forventer, han er lækker. Man forventer, han er meget lækker. En meget lækker dreng, der ejer flere hårprodukter end en selv.

Men det var Preston Winters ... ikke.

Han var næsten lige så høj som Macey, men jeg tror ikke, jeg overdriver, når jeg siger, at Liz garanteret ville kunne vinde over ham i en gammeldags slåskamp. Hans skræddersyede jakkesæt hang løst på hans spinkle krop, som om han var et barn, der havde klædt sig ud. Måske ikke en helt dårlig sammenligning i betragtning af det Spider-Man-ur, han havde om håndleddet.

"Et hurtigt spørgsmål," hviskede Macey. "Da din mor sagde, at vi ikke måtte bruge finterne fra Selvforsvar og angreb på nogen i sommerferien, mente hun så også præsidentkandidaters sønner?"

"Faktisk tror jeg, det gjaldt *især* dem."

Jeg ved ikke, om det var tilstedeværelsen af efterretningsagenterne eller hensynet til hemmeligholdelsen af vores søsterskab, men noget fik Macey til at tage en dyb indånding og smile (og hvisle et ret slemt bandeord på portugisisk).

"Du ser meget ... patriotisk ud ... i dag, frøken McHenry," sagde Preston og gloede op og ned ad Macey.

Jeg kastede et blik på Maceys strikkede cardigan og bluse i rødt, hvidt og blå (jep, jeg ved det, det er for vildt. Selv Maceys tøj matchede situationen) og anstrengte mig for ikke at komme til at grine.

"Vi har vist ikke mødt hinanden før," sagde drengen.

Han vendte sig mod mig og rakte hånden frem. “Jeg hedder Preston. Du må være ...”

“Optaget,” sagde Macey og forsøgte at hive mig væk.

“Cammie,” sagde jeg og forsinkede Maceys hiven og sliden længe nok til at kunne give Preston hånden. “Hendes værelseskammerat,” tilføjede jeg.

Han bukkede let og sagde: “Det var dejligt at møde dig, Cammie. Værelseskamme...”

Inden han kunne nå at færdiggøre sætningen, hørte jeg en skinger stemme råbe: “Familien McHenry! Venstre side af scenen!” En slank kvinde kom ind på scenen med Maceys mor og far lige i hælene. Hun havde et clipboard i hånden, små hornbriller dinglede i en kæde om halsen på hende, og ikke en, men to blyanter stak ud af den enorme knold, hun havde samlet håret i.

“Familien Winters! Højre side af scenen!”

Da Vermonts guvernør og hans kone indtog deres pladser, kunne jeg ikke undgå at lægge mærke til, at en af landets mest magtfulde mænd så ud til at være totalt skræmt over clipboarddamen.

“Familien McHenry!” råbte kvinden igen. “Vi mangler ...”

“Jeg er lige her,” sagde Macey og skyndte sig op til scenen.

Maceys mor himlede med øjnene. Hendes far så på sit ur. Men clipboarddamen sagde bare: “Vidunderligt! Vi kan jo ikke bygge vores Camelot uden de unge mennesker. Jamen se nu bare deres strålende, friske kinder.”

“Faktisk skylder jeg stor tak til Deres firma for min teint, fru McHenry.” Alle virkede meget overraskede over at høre

Preston tale – især Preston selv. Men i stedet for at lukke røven plaprede han videre. “Den nye bumsecreme er bare ... wauw. Godt gået!” tilføjede han med et selvsikkert nik. Clipboarddamen skulede ondt til ham, og det stod ret klart, at de strålende, friske ansigter skulle ses, ikke høres. “Nu går jeg herover,” sagde Preston og stillede sig ved siden af sine forældre.

Kandidaterne skiftedes til at stå på en talerstol, der var draperet med noget, der lignede hvert eneste stykke rødt, hvidt og blå stof, der fandtes øst for Mississippi. Macey blev stående midt i det hele, midt i rampelyset, mens jeg forsvandt ned bagerst i salen og gik i et med skyggerne.

Antal gange, clipboarddamen fik guvernør Winters og Maceys far til at give hinanden hånden og vende sig ud mod et indbildt publikum og vinke: 14

Antal gange, Macey skulede ondt til sin mor: 26

Antal gange, Preston forsøgte at komme i kontakt med Macey, og hvor hun ignorerede ham totalt: 27

Antal gange, Macey var tvangsindlagt til at indøve et lille, spontant “dyk” bagover, mens hun dansede med sin far: 5

Antal minutter, hvor jeg sad mutters alene i den kæmpestore sal og spekulerede på, om frihed og demokrati altid var så nøje indstuderet: 55

Ved frokosttid gennemgik clipboarddamen hele forløbet en sidste gang.

“Præcis klokken 20:04 begynder musikken at spille.” Clipboarddamen løftede hænderne i en dramatisk gestus. “Og på dette tidspunkt,” sagde hun og så på kandidaterne og deres familier ud over kanten af sine mørke, indfattede briller, “anbefaler jeg spontan dans.”

Preston smilede til Macey. Macey gøs.

“Ballonerne falder ned klokken 20:06. Fejring, fejring. Dans, dans ... og så er der reklamer.”

“Er du færdig nu?” spurgte jeg, da Macey dukkede op ved siden af mig et øjeblik senere. Jeg havde aldrig før set hende se så lettet ud (inklusive dengang, professor Fibs bekendtgjorde, at han alligevel ikke fik brug for hendes assistance til sit “ligtornsplaster som våben”-eksperiment. Det vil sige, ret så lettet).

“Vi skrider,” sagde Macey, men vi må begge to været kommet ud af form i løbet af sommeren, for Preston var lige i hælene på os.

“Hvordan ligger landet? Kunne man friste de damer med en let frokostonretning? Jeg har hørt rygter om, at delegationen fra Hawaii laver helstegt pattegris.” I det øjeblik kunne jeg måske godt have haft medlidenhed med Preston, fordi det måske var den mest lamme, nørdede bemærkning, jeg nogensinde havde hørt. Men Preston forsøgte ikke at skjule sin *nørdethed* – han var *stolt* af den. Preston Winters havde ikke den mindste smule ondt af sig selv. Han var den eneste person, jeg havde mødt, der overhovedet ikke havde nogen dækidentitet. Og det kunne jeg godt lide ham for.

“Beklager, Preston,” sagde Macey og greb fat i min arm

og skubbede mig i retning af dørene. Hun viftede med sit slidte dagsprogram. "Pligten kalder!"

Men hvis der er en ting, jeg har lært af at bo sammen med en kendt politikers barn, så er det, at de aldrig respekterer et nej.

"Hey," sagde han. "Jep. Programmer. Vi spiller vores rolle. Det er fedt." Vi var ti skridt foran ham, men af en ranglet gut at være var han ret hurtig. Og stædig. "Jeg går med."

Der var en livvagt fra efterretningstjenesten på hver side af os, og et tv-hold var ved at stille op til noget livetransmission, så Macey må have fået kolde fødder i forhold til at stoppe ham. I stedet smækkede hun metaldørene op, og snart gik vi tilbage samme vej gennem den underjordiske tunnel, som vi var kommet.

En ældre mand med Einstein-agtigt, hvidt hår og buskede øjenbryn var nær gået ind i mig og mumlede et meget sydstats-agtigt: "Åh, undskyld, frøken." Et par kvinder med "Washington ♥ Winters"-T-shirts på bukkede nærmest for Preston, men han fulgte med os, selv om han blev nødt til at småløbe.

"Jeg går ud fra, at de damer går på samme skole?" prustede Preston. "Er alle kvinder på Gallagher-akademiet lige så slående smukke som jer to?"

Macey vendte sig lynhurtigt om mod ham. "Faktisk gør vi os meget i det med det slående."

"Nå, Preston," sagde jeg, ivrig efter at skifte emne. Vi drejede ned ad den dunkle, smalle gang, jeg var gået ned ad tidligere samme morgen. "Er du ikke vildt begejstret ... for det med din far? Præsidentsøn. Og alt det der."

"Helt afgjort," sagde Preston. "Jeg er meget begejstret for min fars planer for USA."

Godt nok var han søn af en politiker, men jeg var til gengæld datter af en spion, så man skulle gøre sig mere umage end det, hvis man ville have mig til at tro på en løgn. Da vi nåede vareelevatoren, så jeg, hvordan Macey trykkede på knappen de første hundrede gange. Jeg så, hvordan hun mentalt var ved at planlægge, hvordan hun kunne holde Preston ude, men det eneste, jeg tænkte på, var en anden dreng og en anden elevator, og jeg huskede, at der findes ting, selv ikke en Gallagher-pige kan ryste af sig.

Da dørene gled til side, gik vi alle sammen ind. Elevatoren var ret lille, så en af livvagterne blev stående.

“Det her er for resten Charlie,” sagde Preston og gjorde en lillebitte bevægelse i retning af manden, der fyldte lidt for meget i den lille elevator. “Charlie har været sammen med mig siden ... Hvornår var det? Missouri, tror jeg.”

Dørene gik i. Charlie sagde ikke et ord. Og helt dæmpet hørte jeg ham mumle: “Det var dengang.”

Det virkede, som om det tog lidt længere tid at køre op denne gang. Jeg burde have undret mig over hvorfor, men det gjorde jeg ikke – ikke før jeg hørte elevatorens *ding*, og dørene gik op og afslørede et rum, jeg helt sikkert ikke havde været i før.

Vi kunne lige så godt være landet i et helt andet land – eller mindst i en anden bygning – da vi trådte ud i det skarpe lys i et lokale uden tykke, røde tæpper, ingen stressede assistenter, ingen tålmodige livvagter. En roomservice-vogn, der manglede to hjul, stod op ad den ene væg. Der var vasketøjskurve på hjul og gamle tavler. Enorme maskiner kværnede og fyldte lokalet med afsindig støj og ubærlig varme.

“Trykkede du på den forkerte knap?” spurgte jeg og så på Macey.

“Her står der 12:05: Indspille reklamefilm. Vareelevator. Etage T.” Hun pegede på det store T, der var malet på væggen foran os.

Jeg så hurtigt over på Charlie, der ikke havde sagt et ord, siden vi forlod kongreslokale-etagen, men han tog hurtigt ærmet op til munden og sagde: “Kontrol, kom ind, jeg er med Påfuglen og Køteren ...”

Ved siden af mig hævede Preston det ene øjenbryn og hviskede: “Jeg har selv valgt det.”

Men Charlie fortsatte. “Vi er på T-etagen. Skyder de videoen her, eller er det blevet ændret?” Han så på mig. “De tjekker det lige.”

Den lumre luft stod stille, lokalet var alt for lille til at kunne gøre det ud for en hel etage. Der var en dør med et lille vindue i den modsatte side, så jeg blev ikke overrasket over at høre Macey sige: “Vi skal garanteret være derude,” og se hende åbne døren.

En Gallagher-pige skal have en hel del særlige egenskaber. Hun skal være nysgerrig, modig, og så må hun ikke have højdeskræk for bare at nævne et par stykker. Og alle disse egenskaber var meget anvendelige, da Macey, Preston og jeg trådte ud på hotellets tag.

En kraftig vind blæste op nede fra havnen og fik metal-døren til at smække bag os. Vi gik lidt tættere på kanten og kunne se ud over hele byen med dens historiske kirkespir og tårnhøje skyskrabere. Nogle bygninger så ud, som om Paul Revere i egen høje person kunne komme ud ad døren, hvert øjeblik det skulle være; andre lignede noget fra en fremtids-film. 60 etager under os holdt tv-biler og turistbusser i en

trafikprop, men oppe på taget af hotellet virkede kongressens virvar meget, meget fjernt. Og det var sådan set det, der var problemet.

Heroppe var der intet kamerahold og ingen PR-ansvarlige. Jeg kastede et blik over på Macey, som sagde det, jeg tænkte. “Der er noget galt.” Hun vendte sig om mod Preston. “Hvor var det helt præcis, vi skulle være?” Macey så fra Preston og ned i sit slidte dagsprogram, og så rakte hun til sidst hånden frem. “Lad mig lige se *dit* dagsprogram.”

“Okay, æhm ... eller nej, det bliver lidt svært ...” Preston famlede efter ordene og indrømmede det så. “Min mor har det.”

Jeg så bagud efter Charlie, men han var pist væk, og i det sekund ændrede alt sig.

Måske var det mine fire års oplæring eller mine 16½ år som Rachel Morgans datter, men på en eller anden måde vidste jeg bare, at taget var et rigtig skidt sted at opholde sig lige nu.

“Hey ...” sagde Preston, da jeg styrtede tilbage mod den tunge metaldør. “Du løber virkelig hurtigt!”

Men jeg hørte det nærmest ikke. Jeg hev af alle kræfter i døren, trykkede forgæves håndtaget ned, hamrede på det grå metal. Døren var låst – eller spærret – og det var umuligt at komme ned samme vej, som vi var kommet op.

“Der er noget galt her,” sagde Macey bag mig og tjekkede igen sit dagsprogram. Hun var stadig så opslugt af rollen som politikerdatter, at hun ignorerede den anden side af sig selv. Spion-delen. Den del, hun ikke havde regnet med at skulle bruge i løbet af sommerferien.

“Der er bare noget, der er helt, helt fork...” men så sagde

hun ikke mere. Maceys blå øjne mødte mit blik. I hendes øjne så jeg erkendelse – og frygt – da hun igen så ned på papiret i sin hånd og så på mig igen ...

Og så kiggede hun op på den helikopter, der fløj alt for lavt og alt for hurtigt. Direkte mod os.